

Arrest

nr. 77 224 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 22 maart 1980 in Urus-Martan.

In 2005 kende uw man S.S. (...) (O.V. X) meerdere problemen in uw land van herkomst.

Op 26 januari 2006 verlieten u en uw gezinsleden Tsjetsjenië. U vluchtte naar Polen, waar u een asielaanvraag indiende. In 2006, 2007 en 2008 kreeg u er drie maal de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 28 of 29 juli 2008 werd uw man er bedreigd door onbekende Tsjetsjenen.

Uiteindelijk verliet u Polen op 4 augustus 2008. Vanuit Polen reisde u met uw gezin met een busje naar België.

Op 5 augustus 2008 bereikte u België.

Dezelfde dag dienden u en uw echtgenoot S.S. (...) (O.V. 6295841) een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Hierna werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek ingediend bij de Poolse autoriteiten.

Op 16 september 2008 stemden de Poolse autoriteiten in met dit overnameverzoek. Op 8 oktober 2008 werd u een bijlage 26 quater betekend. Op 1 april 2011 werd deze beslissing ingetrokken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw internationaal paspoort voor. Op 13 mei 2011 legde uw advocaat twee medische attesten uit België neer."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw man in de Russische Federatie kende. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (vragenlijst DVZ, 3.5 en CGVS, p. 4-5).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man S.S. (...) (O.V. 6295841) de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man S.S. (...) (O.V. 6295841) werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met de familieleden van het slachtoffer van een aanslag, die een bloedwraak tegen u afkondigden. Bovendien zouden twee politieagenten en hun familielid uw auto beschoten hebben en zouden onbekenden u thuis gearresteerd hebben.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat er in augustus 2005 een bloedwraak tegen u werd afgekondigd nadat met uw pas verkochte auto een terroristische aanslag werd gepleegd. Hierna zouden de vader, oom, neven en achterneven van het slachtoffer bij u en uw oom zijn langs geweest omdat ze u ervan verdachten hun gedode familielid te hebben vermoord. U kende echter de naam van het slachtoffer niet (CGVS, p. 10). U kende tevens geen enkele naam van de mensen die de bloedwraak tegen u zouden hebben afgeroepen, terwijl u hen vroeger wel al had gezien en de ouders van jullie families nog twee keer zouden bijeengekomen zijn voor een verzoeningspoging toen u nog thuis was (CGVS, p. 12-13). Daarnaast stelde u dat u uw auto verkocht aan een zekere W. (...). U kende zijn familienaam niet of kon het u niet herinneren. Het is opvallend dat u dit niet weet, zeker aangezien u verklaarde dat de auto die u W. (...) verkocht nog steeds op uw naam stond, dit uiteraard bepaalde risico's met zich meebracht en er redelijkerwijze verondersteld kan worden dat u nog in contact zou komen met hem om de eigendomsoverdracht te regelen (CGVS, p. 10).

Met betrekking tot de arrestatie bij u thuis in november 2005 wist u niet door wie u toen werd meegenomen. U had bovendien geen idee naar aanleiding waarvan en waarom u persoonlijk werd meegenomen (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk, zeker aangezien dit het laatste incident was dat u voor uw vlucht uit de Russische Federatie zou gekend hebben, en waardoor u uw land uiteindelijk ontvlucht zou zijn. Voorts stelde u dat uw vader in 2006 en eind 2007 nog twee keer bezoek kreeg van mensen die vroegen waar u was. U wist echter hoegenaamd niet wie deze mensen waren (CGVS, p. 6, 16 en 20). De bovenstaande vaagheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Ten tweede stelde het Commissariaat-generaal een tegenstrijdigheid vast tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Met betrekking tot de verkoop van uw auto verklaarde u dat u uw auto verkocht aan een zekere W. (...), van wie u de familienaam niet kende (CGVS, p. 10). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde uw vrouw dat de man aan wie u uw auto verkocht A.M. (...) heette (CGVS vrouw, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei uw vrouw dat ze de naam A. (...) hoorde (CGVS, p. 5). Deze uitleg heft deze tegenstrijdigheid, die de kern van uw asielrelaas raakt, aangezien u verklaarde dat met uw auto een aanslag werd gepleegd waarvan u verdacht werd, niet op.

Het Commissariaat-generaal stelde ook een tegenstrijdigheid vast met de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u dat uw familie zei dat er ook in 2008 en 2009 naar u werd gezocht. U stelde dat ze ook convocaties op uw naam ontvingen (DVZ vragenlijst, 3.5). Bij uw interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw familie in 2006 en 2007 convocaties kreeg, die uw vader meebracht naar Polen. U verklaarde dat uw vader enkel in 2006 en eind 2007 bezoek kreeg van mensen die op zoek waren naar u (CGVS, p. 16). U stelde dat uw familie in 2008 en 2009 geen convocaties kreeg (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u niet meer wist wat u allemaal vertelde (CGVS, p. 17). Hiermee is deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. Door bovenstaande tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten derde is het opvallend dat u erg kort voor uw vertrek naar Polen en na uw arrestaties niettemin een internationaal paspoort van de autoriteiten heeft verkregen. Volgens de informatie in uw internationaal paspoort verkreeg u dit document immers op 28 december 2005. Het feit dat u zo kort voor uw vertrek nog uw internationaal paspoort bij de Russische autoriteiten afhaalde, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u eventueel tegenover de autoriteiten in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Aangezien het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas, kan ik ook weinig geloof hechten aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, verloor onderweg van Polen naar België (CGVS, p. 6). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over eventuele woonstregistraties elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf 2000 anderhalf jaar in Volgograd woonde en daar ook geregistreerd was (CGVS, p. 3) en dat u soms werkte vanuit Stavropol (CGVS, p. 4)) verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Daarenboven kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar verschillende documenten voor met betrekking tot de problemen die u zou gekend hebben in de Russische Federatie.

De bewijzen met betrekking tot de vernieling van uw woning in 2000 (documenten 6 in groene map in administratief dossier) handelen over de schade die u in 2000 aan uw woning in Urus-Martan leed. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille van deze redenen uw land van herkomst zou hebben verlaten. Ook de verschillende attesten over het verblijf van u en uw gezin in Ingoesjetïë (documenten 7 in groene map in administratief dossier) bewijzen niets over de problemen die u er uiteindelijk zouden hebben toe aangezet uw land van herkomst te verlaten. Bij de DVZ vermeldde u noch de vernieling van uw woning, noch uw verblijf in Ingoesjetïë als feiten die er zouden kunnen op wijzen dat u een bepaalde vrees koestert tegenover de autoriteiten in de Russische Federatie (DVZ vragenlijst, 3.5 en 3.8)

Het bewijs van uw opsluiting (document 8 in groene map in administratief dossier) betreft het incident uit 2005, waarbij u werd aangehouden door gewapende mensen in camouflage-uniform. Dit ongedateerde bewijs is een kopie, wat een beperkte bewijswaarde impliceert. Het is opvallend dat op het attest de naam van de persoon die dit document ondertekende, niet vermeld wordt. U stelde ook dat u niet wist wie dit attest precies schreef, u dacht misschien het hoofd van de politie (CGVS, p. 7). Dit doet ernstige vragen rijzen over de geloofwaardigheid en authenticiteit van dit document.

Het in Tsjetsjenië opgemaakte medisch attest (document 9 in groene map in administratief dossier), d.d. 17 januari 2006, beschrijft dat u op 10 december 2005 door uw familie naar het ziekenhuis van Urus-Martan werd gebracht. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u bij uw vrijlating op 7 november 2005 rechtstreeks naar het ziekenhuis van Urus-Martan werd

gebracht (CGVS, p. 5). Tevens stelde u dat u bij uw vrijlating op straat werd gevonden door een man die u naar het ziekenhuis bracht, waar u snel door uw vader terug werd afgehaald (CGVS, p. 5, 6 en 7). De informatie in het attest is bijgevolg tegenstrijdig met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, namelijk dat u na uw vrijlating begin november 2005 door een onbekende man naar het ziekenhuis zou zijn gebracht. Het attest vermeldt voorts in uw eigen bewoordingen dat u door onbekende mensen werd geslagen. Dit medisch attest bevat bovendien geen hoofding en geen naam van de dokter die dit attest schreef. U dacht dat het attest geschreven werd door een traumatoloog maar wist niet wie hij was (CGVS, p. 6). Hierdoor ontstaat ernstige twijfel over de geloofwaardigheid en de authenticiteit van dit document.

Eind augustus 2005, na de terreuraanslag waarvan u werd verdacht, kreeg u een convocatie van de ROVD in Urus-Martan (CGVS, p. 11). U kon deze convocatie niet voorleggen aan de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat uw familie in 2006 en 2007 nog twee of drie convocaties kreeg voor u. U kon deze convocaties niet voorleggen omdat uw vrouw ze zou zijn kwijtgeraakt onderweg naar België (CGVS, p. 17). U wist niet omwille van welke zaak u na uw vlucht uit de Russische Federatie werd opgeroepen. U verklaarde dat u deze nieuwe convocaties niet eens las omdat u ze in Polen niet nodig had (CGVS, p. 17). Het is opvallend dat u zo weinig interesse aan de dag legde voor de verdere ontwikkeling van de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend. U slaagde er bijgevolg onvoldoende in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht uit de Russische Federatie vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw buitenlands paspoort, de geboorteakten van uw kinderen, uw huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De Poolse verblijfsvergunningen van u en uw gezinsleden bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden en met betrekking tot uw verblijfssituatie in Polen. Deze vergunningen bewijzen niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben.

Wat betreft het medische getuigschrift van dokter P. (...), d.d. 8 december 2010 moet gesteld worden dat dit vaststelt aan welke pathologie u lijdt. Het attest bevat enkel elementaire informatie. Uit dit document kan dan ook niet worden afgeleid dat de erin beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die u aanhaalde in uw asielrelaas.

De verklaring (document 12 in groene map in administratief dossier), d.d. 29 april 2008, van A.S. (...), kampeider van het vluchtelingencentrum in Lublin, vermeldt dat u in het asielcentrum in Lublin bezocht werd door Tsjetsjenen die u wilden ontvoeren. Deze verklaring werd gericht aan de directeur van het asielcentrum in Dembak. De verklaring (document 11 in groene map in administratief dossier), d.d. 2 mei 2008, van S.J.A. I. (...), de kampeider van Dembak, verhaalt over een ander incident in mei 2008, waarbij u Tsjetsjenen op bezoek kreeg die u vroegen om mee te gaan naar Warschau voor een ontmoeting met uw bloedvijanden. U wist echter niet aan wie deze verklaring gericht was (CGVS, p. 18). Bovenaan deze verklaring staat echter duidelijk vermeld dat I. (...) deze verklaring naar R.R. (...) stuurde. U wist merkwaardig genoeg niet wie R. (...) is (CGVS, p. 18). De bevestigingsverklaring van S.S. (...), de vertegenwoordiger van de Tsjetsjeense Republiek Itsjkerië in Polen (document 10 in groene map), d.d. 7 mei 2008, vermeldt dat uw gezin in Polen in levensgevaar verkeert omwille van bloedwraak, waardoor uw gezin extra bescherming en beveiliging zou nodig hebben. Deze verklaring vermeldt echter hoegenaamd niet welke problemen u precies ondervond. Bovenstaande documenten bewijzen bijgevolg niets over de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst, de Russische Federatie, te verlaten.

In ditzelfde verband wil ik benadrukken dat uw vrijwillige terugkeer naar Polen in augustus 2009, dus nadat u in België was aangekomen, de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw Tsjetsjeense belagers, die u tot in Polen achterna zouden hebben gezeten omwille van uw problemen in uw thuisland, verder ondermijnt (CGVS, p. 13, 14, 15, 16, 17 en 20).

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten uit Tsjetsjenië en België op geen enkele manier blijkt dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 14 en 19). Het is bovendien opvallend dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over uw eventuele geheugenproblemen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, R.S. (...) (O.V. 6295841), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw collega K-M. C. (...) (O.V. 5.902.537) op 3 april 2008 de beslissing nam tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wil echter benadrukken dat ik deze beslissing nam op basis van zijn persoonlijke verklaringen en mijn inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch internationaal paspoort en twee Belgische medische attesten) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Het medische attest van dokter P. (...), d.d. 8 december 2010, vermeldt enkel dat u deze dokter sinds maart 2010 raadpleegt. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat uw medische problemen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die u ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten. Het medisch certificaat van dokter B. (...), d.d. 5 september 2008, bevat enkel elementaire informatie. Dit document werd blijkbaar opgemaakt op basis van één consultatie. Uit dit getuigschrift kan niet worden afgeleid dat de erin beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die u ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten.

Volledigheidshalve merk ik op dat u bij de DVZ vermeldde dat u in oktober 1999 door de politie van Volgograd van de trein werd gehaald en zes uur werd vastgehouden. Hierbij werden u vragen gesteld over uw man. Uit de verklaringen van u en uw man blijkt echter niet dat u omwille van dit incident uw land van herkomst zou hebben verlaten.

Eveneens stip ik aan dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, Z.A. (...) (O.V. 6.750.445), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, S.S..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 77 223 van 14 maart 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 16 mei 2011 de kans kreeg om met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is,

en in aanwezigheid van een advocaat, zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e. van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme

interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekende partij in een "veilig derde land" dan wel in een "eerste land van asiel" heeft verbleven of beschikt over een "reëel vestigingsalternatief", doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo verzoeker in een ander land erkend werd als vluchteling, hij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij hij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Zo hem in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan de verzoeker geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij hij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.6. Er wordt niet betwist dat verzoeker de Russische nationaliteit bezit en van Tsjetsjeense origine is. Evenmin wordt betwist dat aan verzoeker nadat hij zijn land van herkomst had verlaten, in Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd.

Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag, meer bepaald zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, -nogmaals- onderzocht wordt ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, i.c. de Russische Federatie en meer bepaald Tsjetsjenië.

Wel dient zijn vraag om bescherming als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet nog onderzocht te worden.

2.7. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij Tsjetsjenië heeft verlaten omwille van problemen met de familieleden van het slachtoffer van een aanslag in augustus 2005, die een bloedwraak tegen hem hadden uitgesproken. Hij stelt ook slachtoffer te zijn geweest in een schietincident in juli 2005 waarbij twee politieagenten en hun familielid betrokken waren en verklaart door onbekenden thuis te zijn gearresteerd.

2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker met betrekking tot de voorgehouden problemen in Tsjetsjenië.

Zo stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht vast (zie de bestreden beslissing) dat verzoeker vooreerst onaannemelijk vaag bleef over een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas, dat daarenboven verzoeker en zijn echtgenote een tegenstrijdige verklaring aflegden met betrekking tot de naam van de koper van de wagen en dat er een tegenstrijdigheid bestond tussen verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden enige mildheid in zijn voordeel noodzakelijk is, daar hij zich mogelijks bepaalde zaken anders herinnerd heeft, dat sommige vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij ondervond en dat de ruime tijdspanne tussen de feiten en de datum van het verhoor op het Commissariaat-generaal eveneens een rol spelen, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en/of het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De commissaris-generaal kon van verzoeker redelijkerwijze terecht verwachten dat hij van deze bepalende ervaringen ook in een later stadium, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kon geven.

Enkel een beroep op mildheid tempert de vaagheden en de tegenstrijdigheden niet; deze blijven behouden en de Raad neemt ze over.

Verder werd in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker in zijn land na zijn arrestatie, op 28 december 2005, zijnde zeer kort vóór zijn vertrek naar Polen, nog een internationaal paspoort van de autoriteiten heeft verkregen, wat de gegrondheid van zijn voorgehouden vrees ten aanzien van de Russische autoriteiten ondermijnt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om deze vaststelling te weerleggen. Bijgevolg schaarde de Raad zich achter de gevolgtrekking van de commissaris-generaal.

Daarnaast benadrukte de commissaris-generaal terecht dat verzoeker onvoldoende overtuigende bewijsstukken kon voorleggen aangaande de problemen die hij verklaarde gekend te hebben in de Russische Federatie (zie de bestreden beslissing).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift daaromtrent evenmin enig verweer voert; derhalve blijft ook deze vaststelling staande.

Vastgesteld wordt dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratieve dossier, en betrekking hebben op zijn voorgehouden problemen in zijn land concreet te weerleggen.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift (zie p. 3-4) op wijst dat zijn verklaringen over de problemen die hij in zijn land van herkomst ondervonden heeft, perfect overeenstemmen met de algemeen bekende informatie over de situatie in Tsjetsjenië en dat de commissaris-generaal zelf bevestigt dat er aldaar diverse mensenrechtenschendingen zijn zoals illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat het asielrelaas van verzoeker omtrent zijn voorgehouden vrees ten overstaan van Tsjetsjenië, niet geloofwaardig is; bij een ongeloofwaardig relaas is geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij, na zijn vlucht uit Tsjetsjenië in januari 2006, in Lublin (Polen) begin juli 2008 het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering door drie mannen die Tsjetsjeens spraken. Verzoeker legt dienaangaande een paar stukken neer (zie documenten 11, 12 en 10, administratief dossier).

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker noch in het formulier "terugname verzoek" van 8 augustus 2008, noch in de "vragenlijst van 13 maart 2011, noch in de "verklaring" van 13 maart 2011, gewag gemaakt heeft van moeilijkheden die hem zouden genoopt hebben Polen te verlaten.

Bij zijn verhoor op 16 mei 2011 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 13) vermeldde hij, na een uiteenzetting van zijn problemen in Tsjetsjenië, dat er begin juli 2008 in Polen een drietal personen die Tsjetsjeens spraken, met hem wilden praten waarop hij niet was ingegaan; vanwaar die kwamen en waarover ze wilden praten, wist verzoeker niet.

Het blijkt dat hij de directeur van het opvangcentrum waar hij verbleef, ingelicht heeft die hem een brief ter hand heeft gesteld over het gesprek.

Verzoeker antwoordde op de vraag of hij daarna in Polen nog problemen heeft gehad, ontkennend (zie het verhoorverslag, p. 14).

Het blijkt (zie het verhoorverslag, p. 15) dat verzoeker in Polen geen stappen heeft gezet om aan de autoriteiten bescherming te vragen tegen de dreiging die hij aanhaalt, noch dat een klacht heeft ingediend. Hij vermeldt in dit verband wel een geval van vandalisme op zijn auto in 2007 maar antwoordt ontkennend op de vragen of dit voorval iets te maken had met zijn problemen in Rusland en of dit incident een aanleiding was om te vluchten.

Hij gaf toe dat hij zich eventueel elders kon vestigen in Polen om problemen te vermijden maar voegt er aan toe dat hij "geen zin meer had om daar te blijven" (zie het verhoorverslag, p. 16).

Verzoeker noch zijn advocaat, gingen op het einde van het verhoor (zie het verhoorblad, p. 20) nog in op de moeilijkheden in Polen.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift van 25 november 2011 laat gelden dat verzoeker in januari 2006 Tsjetsjenië uit "vrees voor verdere vervolgingen verliet" (zie het verzoekschrift, p. 2) en ook melding maakt dat verzoeker "in Polen begin juli 2008 problemen had" (zie het verzoekschrift, p. 3) en hij omwille daarvan, Polen op 4 augustus 2008 verliet.

De Raad is van oordeel dat het enkele voorval in Polen dat drie personen hem wilden spreken, geen reden kan zijn om verzoeker asiel te verlenen.

Zo deze gebeurtenis zich al zou hebben voorgedaan, dient te worden opgemerkt dat de verklaring van de centrumoverste in Lublin vermeldt dat "mensen van Tsjetsjeense afkomst verzoeker hebben bezocht en hem wilden ontvoeren" en dat volgens verzoeker "deze mensen zijn bloedvijanden waren die hem omwille van bloedwraak wilden vermoorden".

Het blijkt dat deze verklaring werd opgesteld op aanzeggen van verzoeker zelf en deze daarbij nog zijn verhaal aandikt waar hij stelt dat die mensen "zijn bloedvijanden waren die hem omwille van bloedwraak wilden vermoorden" waar verzoeker bij zijn verhoor van 16 mei 2011 had gesteld (zie hoger) dat hij "niet wist vanwaar ze kwamen en waarover ze wilden praten".

Omwille van het sterk gesolliciteerd karakter -en onjuiste inhoud- (zie hiervoor) kan aan de verklaring van 29 april 2008 van de directeur van Dembak en aan de bevestigingsverklaring van 7 mei 2008 van de vertegenwoordiger in Polen van "The mission of Chechen Republic of Ichkera in Poland" die stelt dat verzoeker "in levensgevaar verkeert omwille van bloedwraak" geen bewijswaarde worden toegekend.

Ook blijkt uit wat voorafgaat, dat verzoeker zelf niet kan duiden wat de vermoedelijke beweegredenen van zijn belagers was.

Daarenboven staat vast dat verzoeker aan de autoriteiten in Polen geen bescherming heeft gevraagd.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen Polen.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om tegen de voorgehouden moeilijkheden in Polen bescherming te bekomen van de autoriteiten aldaar.

Ten slotte moet er gewezen worden op het feit dat verzoeker toegaf dat een vestigingsalternatief in Polen tot de mogelijkheden behoorde maar hij "geen zin meer had om daar te blijven" (zie het verhoorverslag, p. 16).

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij Polen diende te verlaten uit vrees voor vervolging omwille van een de criteria als voorzien in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Dergelijk relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet

Verzoeker laat na aannemelijk te maken dat hij onder toepassing valt van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet; de Raad beschikt evenmin over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat de voorgelegde documenten, zijnde het internationaal paspoort en twee Belgische medische attesten, niet van die aard zijn dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Het paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van verzoekster, die echter niet betwist wordt.

Het medische attest van 8 december 2010 vermeldt enkel dat verzoekster deze arts sinds maart 2010 raadpleegt. Uit dit document kan inderdaad niet worden afgeleid dat de medische problemen het

rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die haar ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten.

Het medisch certificaat van 5 september 2008 bevat enkel elementaire informatie; het blijkt dat dit stuk opgemaakt werd op basis van één consultatie. Ook uit dit certificaat kan inderdaad niet worden afgeleid dat de erin beschreven moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de feiten die verzoekster ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten.

Verzoekster vermeldde nog bij haar verhoor op 16 maart 2011 (zie de "vragenlijst", p. 2) dat zij in gezelschap van haar twee kinderen in oktober 1999 door de politie van Volgograd van de trein werd gehaald en zes uur werd vastgehouden waarbij haar vragen werden gesteld over haar man. Dit voorval was blijkbaar geen reden om het land van herkomst te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE